

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκονα κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ σινειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἐπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς ὄσο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἕξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Μαρτίου τρίτη,
μὲ συνάχῃ κάθε μῦτη.

Ποῦντος ἑπτάκονα κι' εἰκοσιεπτά,
πλύνουσι κι' ἀποπλύνουσι μάρμαρα δεπτά.

**Φαδουλῆς καὶ Πεικλήτος,
ὁ καθένας νύκτος σκέτος.**

(Κι' οἱ δύο τῶν ἀρχαῖα φερί φερί γυρεύουσι
καὶ ἑστῶν Ἀντικυθέρων τὴν θάλασσαν φαρεύουσι).

Φ. — Ὅποιος κλύδων τρομερὸς
τὸ κύμα συνταράττει,
φέρεται τώρα σὺβαρῶς
κι' ἴσως νὰ βροῦμε κατὶ.

'Ὅποια γύρω θάλασσα!... στὰ βῆθη τας τάνηλια
κατήντησαν ἀγνωρίστα τῆς δόξης τὰ κειμήλια.
'Ἐδῶ, καύμενη Πεικλή, κι' ἀπὸ τὸν πόντον τοῦτον
οἱ σφουγγαρέδες ἔβρυν καταστραφέντα πλοῦτον,
ποῦ καθίσαν ἀπάνω του σκουριῆς καὶ πεταλιδία
καὶ φούσκαις καὶ καλόγνωμαὶς καὶ χάβαρα καὶ μῆδαι.

'Ἐδῶ ἑστὴν θάλασσαν αὐτήν, τὴν βρέμοσαν ἀγρίως,
ἔδῶ προσέρχεται καθεὶς ἀρχαιολόγος κρύος,
'βρίσκουσι ἀνθρώπους, βρίσκουσι ζῶ,
'βρίσκουσι ἀγάλματα χαλκῆ,
ποῦ χάσκουσι μὲρὸς τῶν οἱ χαλκοὶ
καὶ χάσκουσι κι' ἡμεῖς μαζί.

'Ἐδῶ, ποῦ σπάνια γελᾷ γαλήνιος εὐδία,
σαστίζει κάθε νοῦς,
ἔδῶ κι' ὁ Στάης βούτηξε μετὰ τοῦ Καρθαδία
νὰ πιάσουσι ἀχινοῦς.

Ποῖος πλοῦτος ἀνευρέθη μὲς ἑστὰ χρόνια τὰ πεζά!...
ψάλλωμεν καὶ πάλιν ὕμνον
'στὰς ἀκτῆς τὰς ἀποκεκήμενος
καὶ ἑστ' ἀρχαῖα τὰ χαλκῆ,
ποῦ σκαφαν ἀρχαιολόγους τοὺς κυρίους Ἀθηναίους,
τοὺς συγχρόνους κειμηλαίους.

Δεῦτε μὲ πομπῶδη λόγον
ἀπὸ βράχων ἀπορρώγων
ν' ἀναγγελλοῦμεν καὶ πάλιν ἑστὴν Ἀνατολήν, ἑστὴν Δύσιν,
καὶ ἑστὴν χάσκουσαν τὴν κτίσιν,
ἵππους, ταύρους μαρμαρίνους, κι' Ἡρακλῆτες ἐπιπολοφόρους,
ποῦ μὲς ἦλθαν κτελεπούρια σὸυς καιροῦς τοὺς στενοχάρους.

Χαῖρε, θάλασσα μεγάλη, χαῖρε, ἠθασαυρῶν φαλκῆ,
πόντε τῶν Ἀντικυθέρων κι' ἄχθαι σεις κυματοπλήγες,
ποῦ ἔστυατε κι' ὄσουσι βάζουσι ἑστὴν ἀγγάρεια τὰ σκυλιὰ,
κι' ὄσουσι χάρφουσι καὶ μετροῦνε τῆς ζευγαρομένης μίγαις.

Π. — Αὐτὸς ὁ χάλκινος Ἑρμῆς νύκτωρ Περσῶν ἢ Πάριος;
ἰσὺ γιὰ τοῦτον τί φρονεῖ;

Φ.— Είναι καθώς τὸν πάρη.
 Ἐρμῆς κατ' ἄλλους, κλέφταρος τῶν παναρχίων χρόνων,
 κατὰ Σκουλοῦδην Πάρις Τρῶς,
 τίκων Πριάμω τὸν πατρός,
 Περσεύς κατὰ Σβορώνω.

Ἄλλὰ καὶ γιὰ τὸ χεῖρ τοῦ συζήτησις μεγάλη,
 καὶ ποῖος τὸ ξέρι τάρχατι ἴσ'ο τίλος τί θὰ βγάλη;
 Π.— Τί λῆς καὶ σὺ, βρε Φασουλή, σοφὴ τῆς πρωτιουσύης;
 Πολλοὶ μοῦ λὲν πῶς κεραλὴν ἄβαστοῦσε τῆς Μειδούσης,
 πλὴν ὁ Σκουλοῦδης μαρτυροῦν
 πῶς ἱκρατοῦσε μῆλων,
 κί' ἐκτός τῶν ἄλλων τὸ κυροῖ
 κί' ἢ θέσις τὸν δακτύλων,
 κί' ἂν τούτους τοὺς συγκρινώμεν μὲ τούς τῆς Ἀφροδίτης
 ἀμφοβολία δι' αὐτὸ καμμία δὲν μὲς μένει...
 μ' αὐτὰ τάρχατα ὀρένεσαι καθένας συμπολίτης
 καὶ πηλαλεῖ νυχθημέρον ἴσ'ης δόξης τὰ τεμένη.

Φ.— Τάρχα κεραλὴν Μειδούσης νὰ βαστοῦσε, σαγλοβλάκα,
 κἂν μ' ἐκείνη τὴν χεροῦλλα μὲς διδάσκει τὴν ἀμάκα;
 Εἶναι βέβαιον πῶς κἂτι θὰ βαστοῦσε μὲς ἴσ'ο χεῖρ...
 τάρχα νάτανε χαρῆτρα, τάρχα νάτανε μαχαίρι;

Μήπως ἦτανε καὶ μῆλο, Περικλή, κουραηδῶνι,
 μήπως ἦτανε καὶ κίτρο, κἂν νεράντζι, κἂν κωδῶνι;
 Δὲν μιλᾷς καὶ σὺ, βρε κτῆνος;
 μήπως εἶν' Ἐρμῆς ἐκεῖνος;
 νῆναι τάρχατι Θεότις,
 ἢ Λυκάων κί' Ἀχιλλεύς,
 κἂν ἀρχαῖος στρατιώτης,
 κἂν ἀρχαῖος Βασιλεὺς;

Μὴ κί' ὁ Πάρις εἶναι τάρχα μὲ τῆς Ἐριδος τὸ μῆλον,
 καὶ τὰς Ἐριδας ἀνάπειτε συζητήσεων ποικιλῶν;
 ἂν ἐκεῖνος ὄντως εἶναι, πῶς τσεβέλα ζετρελλαινέι,
 τότε φάξε, Περικλέτο, γιὰ νὰ βρῆς καὶ τὴν Ἑλένην,
 τὴν κυρὰ τὴν παστρικῆ...
 δίγως ἄλλο θὲν ἐκεῖ.

Τάρχα νῆναι κί' ὁ Περσεύς μὲ τὴν Μειδούσαν ἴσ'ο χεῖρι;
 τάρχα νῆναι καὶ κανεῖς, πῶς κανέναν ἐν τὸν ξέρι;
 ἐκεῖ κάτω κόβουν πεύκο... τάρχα πεύκος νῆναι τάρχα,
 τάρχα πέρτ' ὁ πύκος, γάχα;

Κί' ἐκεῖνος, πῶς τὸν ἐβγάλε μὲ τούσος ὁ γιάλοδ,
 καὶ τόσο δι' αὐτὸν μιλῶν
 κί' Ἀποσκοποῦντα τὸν καλοῦν,
 ἀποσκοπῶν ἡ μαχητῆς δὲν εἶναι παντελῶδ.
 Κατὰ Σκουλοῦδην ραντεῖται βαστάχος ἡ χαμάλης,
 καὶ κἂτι πράγμα ἴσ'ωνε βαρύτητα μεγάλης.

Φ.— Ἐγὼ γι' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω
 κί' ἀποσκοποῦντα μαχητὴν τὸν λέγω δίγως ἄλλο.
 Πῶς εἶναι τίτοιος, Περικλή, τὸν βλέπεις ἀπ' τῆ θέσι,
 καὶ δεξιὰ κί' ἀριστερὰ
 κἂτι κυττάζει φανερὰ,
 καὶ ραντεῖ ἐκ τῆς σφάσεως πῶς διακρίνει φέσι,
 γιὰτι καὶ τὴν πατοῦνα τὸν σηκῶνι, βρε βουβέλι,
 ἂν νὰ προετοιμάζεται ἴσ'ο πόδια νὰ τὸ βάλῃ.

Π.— Ἄμμι κί' ἐκεῖνος ὁ χαζός, βρε Φασουλή ψαφίλη,
 πῶς καὶ γιὰ τούτων γίνονται συλλογισμοὶ ποικίλοι,
 νὰ χάζευε καὶ ζωντανός,
 ἢ τῶρα μένει κειχνός
 γιὰ τούσας κρίσεις καθενός;

Φ.— Ἄμμι κί' ἐκεῖνο, Περικλή, τὸ χεῖρ καὶ τὸ πόδι;
 ἄμμι κί' ἐκεῖνο τῆλογο καὶ τὸ μεγάλο βῆδι,
 πῶς τῆβγαλαν τὸ δυστυχῆς, ἀλλὰ χωρὶς κεφαλί,
 καὶ τῶρα σκέψις γίνεται μὲς ἴσ'ους σοορὸς μεγάλη
 μήπως καμμία κεραλὴ τοῦ βάλουαν ἀνθρωπίσεια
 μὲ κίρατα βωδίσεια;
 ἴππος καὶ βοῦς ἀπέφαλος... βάλτα μαζὶ καὶ κρῖνε...
 βεβαίως ὁ Βουκίραλος τοῦ Μακεδόνος εἶναι.

Π.— Ἐξ Ἄργους νὰ προέρχωνται, κἂν ἐκ τῆς Μήλου τάρχα;
 πῶς ἤθελα, βρε Φασουλή, τὸν Παυσανία νάχα,
 πῶς κάνει τούσους τοῦ καιροῦ μεγάλους Παυσανίας
 τὴν θεῖαν νόσον νὰ νοσοῦν τῆς ἀρχαιωματίας.
 Μὰ β'γαλε κί' ἄλλο ζήτημα πολὺπλοκον ἀκίμη...
 τὴ πῆγαναι ἴσ'η Βενετία; τὴ πῆγαναι ἴσ'η Ρώμη;
 τί χάζεσαι ἴσ'η, Φασουλή;... δὲν λῆς καὶ σὺ μὴ γνώμη;

Φ.— Ἀκούω τὴν συζήτησιν αὐτὴν τὴν ὑπερτάτην
 κί' ἀγῶνα βλέπω, Περικλή, τοῦ πνεύματος γιγάντιον,
 μὰ λέγει κί' ὁ Φιλαδέλφειος, κρατῶν τὸν Χωνιάτην,
 πῶς εἴ' αὐτὰ προέρχονται μὲς ἀπὸ τὸ Βυζάντιον.

Κί' ὁ Χωνιάτης ἀρχίζει κί' ἐμὲ νὰ συγινῆ
 καὶ βάζωντας ἴσ'ο στόμα μου πλατύστομο χωνί.
 φωνάζω γιὰ τὰ γάματα, πῶς στριβῶν τὸ τσεβέλα,
 πῶς ἀπ' τὴν Πόλιν ἔρχονται καὶ ἴσ'η κορφή κανέλα.

Π.— Ποῖο τὸ πλοῖον τὸ πνιγίν;... ἐρωτῶ παντοῦ φρενήρης...
 κἂν ὄλας Ρωμαϊκῆ; κἂν Ἑλληνικῆ τριήρης;
 ποῖο τὸ χρώμα, ποῖο τὸ σχῆμα, ποῖο τὸ μῆκος, ποῖο τὸ
 τάρχα πρὸ Χριστοῦ πολὺ [πλάτες;
 ἐδουβίσθη, Φασουλή,
 κἂν σὰν ἦτο ἴσ'ους Ἐβραίων πρῶτος ἀρχῶν ὁ Πιλάτος;

Ἄλλ' ἂν ἦτο τῶν Ρωμαίων ἡ δίκη μαζ ἡ τριήρης,
 τάρχα νάτανε Ρωμαῖος ἡ Ρωμῶν καρδοκῶρης;
 Ἄλλο ζήτημα σπουδαῖον, νέα σκέψις, νέος κόμπος...
 ἦταν τάρχα μὲς ἴσ'ο πλοῖον τιμονιέρης καὶ λοστρόμπος;
 Πόσως νάτανε νάχε μῆσα,
 πῶς φωνάζαν ἔγχε λέσια;

Ποῦ γεννηθήκαν καὶ τίνας οἱ γεννητόρες ἐκείνων;
 τὰ Ρωμαῖα κί' μιλῶσαν, ἢ τὴν γλώσσων τῶν Λατίνων;

Κί' ὅταν ἔπεισε τὸ πλοῖον ἴσ'ους βυθοῦς τοὺς ἀλαμπεῖς,
 τάρχα γρίγος νὰ φουσοῦσε, κἂν πονέντες, κἂν γαρμπῆς;
 Ὅλοι τάρχα νὰ πνιγῆκαν;... δὲν ἐγλύτωσε κανέναν;...
 τί ζήτηματα καὶ πόσα καὶ σορῶν σκοτιζῶν φρένας.
 Μόλις πῆς νὰ λύσης ἕνα χίλια βγαίνουσι μὲς ἴσ'η μέση,
 πῶς μουντζοῦνε τὴν Παιδεία,
 καὶ τραβᾷ τὸν Τσιριγῶτῃ λέγωντάς τοὺς νὰ εἰ δέση
 μὲ σφικτὸ ζουρλομανδύα.

Φ.— Ψάρευε ἴσ' Ἀντικίθηρα, καυῆμεν Περικλή,
 ἰδῶ ψαρεύεις κοκοβῶ καὶ πιάνεις Ἡρακλή.
 Θαλάσσα, πετροθάλασσα, καὶ χαλκοματεύσα,

πώς ήθελα 'στό βάθος σου σάν Στάης νά 'βουτούσα,
νά πιάσω πίνιας χάλκιναις, σουπιαίς και καλαμαρία,
και μαμπαρένιους άστακούς και μαμπαρένια ψάρια.

Θάλασσα, πετροθάλασσα, πού κρύβεις τόσ' άγάλαματα,
του γένους μας ινδάλαματα,
θάλασσα, πού μάς 'τίμησες κι' ό κόσμος μάς συγχαίρει
κι' ή δόξα μας 'ψηλώνει,
μαζί με τόσους θησαυρούς βγάλε και κάποιο χέρι,
πού νά μάς φασκελώνη.

Ψάρευε, Περικλέτο μου, 'στά βάθη της έκείνη,
κι' ύστερα νά ψαρέψωμε κι' έκεί 'στην Σαλαμίνα,
νά 'βρούμε δόρατα Περσών, έργασίον πλοίων θώρακα,
και γράφοντας και λέγοντας νά βγάλωμε τόν κόρακα.

Ψάρευε, Περικλέτο μου, νά 'βρής αυτό κι' έκείνο,
κι' ύστερα νά ψαρέψωμε και μεις 'στό Ναυαρίνο,
νά βγάλωμ' έξω 'στη στεριά
την τωρινή τή 'λευθερία,
πού 'σκούρισαι μές 'τούς βυθούς και χρόνια τώρα μένει
μ' 'Ελληνικά μαλάκια και φύκη σκεπαμένη,

και νά την καθαρίζωμε με μύσους 'στά Μουσεία
γιά νά προβάλλη παστρική σάν έλθ' ή Γερουσία.

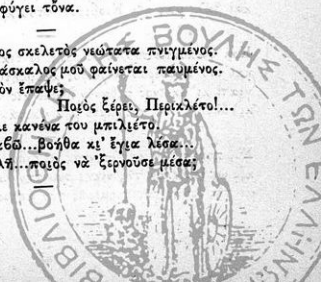
Κι' ύστερα νά ψαρέψωμε κι' οι δύο μας παρία
κατά τόν Φαληρέα,
νά 'βρούμε σύγχρονα κορμιά λιγνά και κοκκαλιάρικα
και σάν κι' έμεις βρωμιάρικα.

Π.—Νά με πτερούγα. Φασουλή...ρίγος με πιάνει φρίκης...
Φ.—Φτερούγα θάναι, Περικλή, καμμιάς συγχρόνου Νίκης.
'Ισως 'στών κατά θάλασσαν νεώτερον άγώνα
νέλθε σι' τούτα τά νερά,
κι' από τά δρό της τά φτερά
της είχε φύγει τ'όνα.

Π.—Νά κι' ένας δόλιος σκελετός νιάτακα πνιγμένος.
Φ.—Κάποιος δημοδιδάσκαλος μου φαίνεται παυμένος.

Π.—Ποιός τάχα νά τόν έπαψει;
Φ.—Ποιός ξέρει, Περικλέτο!...

Ψάρευε κι' ίσως νάβρωμε κανένα του μπλιέτο.
Π.—Κάτι περίεργο τραβώ...βρήθα κι' έγινε λίσσα...
νά μεξ' λεκάθη, Φασουλή!...ποιός νά 'ξερνούσε μέσας;

Φ.—Δώσε μου την, Περικλή, κι' άφοι πρώτος σ' ξεράσης
 δώσε μου την να ξερνώ για τοι μιλόντος τας δράσεις.
 Δός μου την να μί χαρής...πού την 'βρήκες, βρι τσολιά,
 μίσα 'στ' άλλα κιελοπόρια;...
 για φαντάσου να ξερνώ 'στη λεκανή την παληρά
 για την δράσι την καινούρια.

Π.—'Αμμ'είδες και τον 'Ηρακλή, τον άνδρα τον θεσπίσιον,
 που φάνεται παρόμοιος μ' εικίνον τον Φαρνείσιον;

'Ο Φασουλής, ο πρώτος παλαδός, 'όντον 'Ηρακλή προδεύχει' εύλαβός.

'Αθάνατε παλληκαρά,
 πούχεις τὰ νεύρα τὰ γερά,
 ισύ που 'πήγες άρθος 'σ'της γης τὰ τετραπέρατα,
 σύ, που τὸ 'λάφι τσάκωσις μί τὰ χρυσά τὰ κέρατα,
 κράτης μί τὸ χέρι σου κι' ἐμάς τὰ πρώτα 'λάφια,
 που τῆς Πουρκιάς, τριέπερε, τὸ κέρατο 'γανώσαμ,ε,
 και τάρματά μας ἔπιτα τὰ 'βάλαμα 'στὰ ράφια,
 και βλέπωντάς τα μόνοι μας τὰ δαρνοστεφανώσαμ,ε.

'Εσύ, που κάθε δράκοντα 'πατούσις περιωτόν
 κι' ἐκ τῶν κεράτων άρπαζεις τὸν ταύρον τῶν Κρητῶν,
 ἔλα συμμάζεψις κι' ἐμάς τούς δράκοντας τούς λαύρους,
 που πίντ' από τὰ κέρατα τσακώναμ,ε τούς ταύρους.

'Εσὸ τὸ τέκνον τοῦ Διός, τὸ μέγα, τὸ γενναίον,
 που 'τόξευσις τὰς όρνιθας τῆς λίμνης Στυμφαλιάς,
 σὺ και τὰ ράμφη τόξεσις σημερινῶν όρνέων,
 όπου ξεσχίλουν λαίμαργα τὰς λαϊκάς κοιλιάς.

'Εσύ, που 'περιπάτησις εἰς 'Εσπερίδων κήπους,
 σὺ, που τὸν πόντον ἔπλευσις τοῦ Θρηκικοῦ πελάγους
 κι' ἔφερες τούς πυρίπνοιας κι' ἀνθρωποδόρους ἵππους,
 ἡμίρωσις και τῶν Ρωμητῶν ἀνθρώπων ἱποπαράγους.

Σὺ, που κι' αὐτόν τὸν οὐρανὸν ἐσχάωσις ἐπ' ὤμων,
 σήκωσις τὰ σκουπίδια μας, τὰ κομριτι τῶν δρόμων,
 που μέχρι σήμερον πιτοῦν πρὸς οὐρανοῦς σαπείρων
 σὴν Καρναβάλων λειψανα κι' ὑπόλοιπα λαφύρων.

'Εσύ, που ξένου τέρατος τὸ μένος καταστοίλας
 ἀνύρωσις 'στὸ Γιβραλτὰ τὰς ἀθανάτους στήλας,
 στήλιτευσ 'στην γῆν αὐτὴν Τσολιάδων Ευρωπαϊῶν
 ὄσους Στήλιτας ἀπαντῆς σημερινῶν προπαίων.

'Εσύ, που και τὸν Κέρβερον ἀνήγαγες ἐξ 'Αδου
 και δὴν ὑπῆρχ' ἐπιβίεψις 'στὰ Τάρταρα καμμία,
 ἐπάκουσον, παρακαλῶ, κι' ἐνὸς Ρωμητοῦ σκαρτάδου,
 και βάλε μας τὸν Κέρβερον 'στου κράτους τὰ Τραπεζα.

Και σὺ κοντά του να σουρρής, ὃ τέκνον τῆς 'Αλκμήνης,
 και τοῦ Κερβέρου Κέρβερος ἀκοίμητος να μείνης,
 γιατί κι' ἐκείνος πιθανὸν δουλειάς να μᾶς σκαρώση
 κι' ὄλο τὸ πταιγρόγερτο μὲ νύκτα να σουρρώση.

Σὺ, που πῆζαν και λόντας αἰ σιδηράκι σου χείρες
 κι' ἐπᾶθλον τῆς νίκης σου τὴν λεοντῆν τῶν 'πῆρες,
 μί τῆς όργῆς τῆς τρομερᾶς τὴν ἀσταπροδροντῆν

βγάλε και ποδοπάτησε καμπόσων λεοντῆν,
 για να φανῶν ξεσκέπαστοι κοινοὶ φορογαϊδάροι,
 πούκαι μίγλη των τιμῆ να βάζουν και σαμάρι.

Σὺ, μυθική Τριέπερε, σὺ, Γίγα των καιρῶν,
 τὸ σύμβολον τῆς άρετῆς, τῆς ρώμης, τῆς υγείας,
 ισύ, που κατεσάρωσις τῆς κόπρου τῶν σωρῶν,
 ὅπως ἐπισωρεύουσι ὁ Βασιλεὺς Αὐγείας,
 τὴν κόπρον τὴν ἀμέτρητον τοῦ ταρινοῦ κομπῶνος
 σὺ σάρωσι τὴν μόνος.

Τί κόπρος δυσθεώρητος!...καὶ σὺ μὴν ἀπορήσης...
 ὑπερπληθύνθη μί πολλοὺς φροστῆρας εὐκοιλίου...
 κι' ἕνα πολλοστημόριον αὐτῆς ἀν καθαρῆσις
 πρὸς ἀθλοῦς ἰσοδυναμει τῶν χρόνων σου χιλίου.

'Εδῶ, που λόγων ἡχηρῶν καρφαίξει Νιαγάρας,
 ζωντανίεις βρυχώμενος, μαϊνόμενος, φρονήτης,
 καθὼς ὅποταν ἔσφαζεις τὰ τέκνα τῆς Μεγάρας,
 και σήκωσι τὸ ρόπαλον ἀλύπητα να διερρ
 κι' αὐτούς, που νέον Σύνταγμα θαυματουργῆν γυρεύου,
 κι' ὄσους τὴν φερο-Κώσταμα μί τὸ παρὸν κορυόου.

Γι' αὐτὰ προσεύχονται πολλοὶ
 'στὸ ὄρεμμα τὸ Διογενίς,
 τοιαῦτα σὲ παρακαλεῖ
 κι' ὁ Φασουλῆς ὁ κουνειός.

(Αἴφνης ἡ γῆ κι' ἡ θάλασσα μί βρυχηθῶν κλονίζεται
 κι' ὁ μέγας ἦρος 'Ηρακλῆς ἑμπρός των ἐμφανίζεται,
 κι' ἀνοίγντας τῆς φούταις του τὰ στόματά των κλείνει
 κι' ἔπιτα μί τὸ ρόπαλο τὸν ἀφαλὸ τούς λύνει.)

Και καμπόσις ποικιλιάς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιάς.

'Ορέλης ὁ Σκυλίτης, κομπάρος προσφιλής,
 μᾶς ἦλθεν ἐκ Βομβάκης ἄματός κι' εὐσταλής,
 κι' ὄλοι τὸν ἐπαινοῦν μετὰ χαρᾶς πολλῆς,
 κι' οἱ συγγενεὶς κι' οἱ φίλοι κι' ὁ Ρωμο-Φασουλῆς.

Τὸ Δίκαιον τὸ Ποιτικόν,
 τὰ μάλιστα σημαντικόν,
 Συνέγραψε μ' ἐμβριθεαν, μί λόγου σπουδαϊότητα
 και τὴσιν γλαφυρότητα

Μανικής 'Αντισαγγελίους 'στὸν 'Αρειὸν τὸν Παῖγον,
 τῆς Θεμίδος τῆς ἀληθοῦς διαπρητῆς παράγων.

Τὸ «Λεύκωμα τῆς Κρήτης»...θᾶ 'ὄγῃ μί τὸν 'Απρίλην,
 διακομοῦν τὸ τεῦχος πολλῶν λογίων ὕλην,
 κι' ὁ Γλένης Παπαδάκης μίς 'στὰ Χανιά τὸ βγαίει...
 συνδρομηταὶ γενῆτε κι' ὁ Φασουλῆς φοναίει.

«Νέα Πινακοθήκη» τῶν Φιλοτέγων βγαίνει...
 λαμπρότατον τὸ τεῦχος κι' ἀνάρπαστον θᾶ γένη.

«Μακροπῆ Βιβλιοθήκη»...τελευταίως ἑτυπώθη
 και παγκαλὸς ἐξεδόθη

«Καλοπίερος ὁ Σπράτης», τὸ πολυκόστον βιβλίον
 τοῦ Σπείρου Κουμανοῦδη, ὁσκαρούς Μουσῶν ἰγαίειν.